

[Ingerlise Koefoed]

Som også tidligere ordførere har gjort opmærksom på, er ministeren selv ifølge bemærkningerne til dette lovforslag meget klar over, at museerne er i en økonomisk og strukturelt dårlig situation. Netop i disse dage har vi jo hørt, at ministeren har været i Århus og set på museer, og at museerne dér har svært ved at klare sig. Vi har i kulturudvalget fået brev fra forskellige museer og fra museumsnævnet. Overalt ser det ud, som om det kniber kolossalt med at klare sig, og at det haster meget stærkt med at få set på driftstilskuddet og få gjort driftstilskuddet højere.

Og så gør man nu her lige præcis det modsatte. Man føler igen, at nu må man hellere gennemføre nogle bestemmelser fra én lov på en hel masse andre områder for at undgå automatikken, som kulturministeren siger, og så sker der jo det, at tingene går i stå, tingene forfalder.

Nu skulle vi ikke tale om forsvarsministeriet, men jeg kunne alligevel godt lide i finansudvalget – da det jo ikke er kulturudvalgets opgave – at bede om en oversigt over de procentvise stigninger henholdsvis besparelser på kulturministeriets og på forsvarsministeriets budget i de senere år.

Fru Mette Madsen og andre ordførere har været inde på Møllmannudvalgets betænkning, og jeg vil godt på SFs vegne sige, at nu har vi i flere år i træk udsat revisionen af museumsloven og af bygningsfredningsloven, fordi Møllmannudvalget ikke var færdig med sit arbejde. Nu er Møllmannudvalget færdig, betænkningen er afleveret i sommer, og hvad sker der? Vi går troskyldigt og venter, at nu skal folketinget have mulighed for at diskutere de forslag, der ligger i betænkningen, og lige pludselig, før vi får set os om, har de to ministre aftalt, at det kompromisforslag, som jeg vil sige Møllmannudvalget er nået frem til, er det, der skal gælde. Man gør udvalget den store ære at sige, at det, det har sagt, er fuldstændig rigtigt, og man overser altså helt, at folketinget med god ret kunne have ventet at få mulighed for at diskutere dette forslag og se, hvordan det eventuelt kunne gå ind i lovgivningen, og høre, hvad sagkyndige rundt omkring – måske også museernes brugere – egentlig mente om disse ting.

Jeg mener selv, det er meget vigtigt, at man på en eller anden måde får understreget det, som jeg forstår at ministeren også har

sagt, at dette er en form for et forsøg, og jeg vil gå videre med det i kulturudvalget for at få fastslået, at dette er et forsøg, som kan tages op til nøjere vurdering. Jeg mener faktisk, at der er grund til at være meget tvivlende over for den ordning, som man har truffet med hensyn til fortidsminderne. Jeg mener, at alt, hvad der vedrører fortidsminder, bør høre hjemme under kulturministeriet og altså under nationalmuseet.

Derudover har jeg ikke andet at sige i denne omgang, end at vi i udvalget vil gå videre med spørgsmål både om dette og om museernes tilstand i det hele taget, og at vi altså ikke fra vores side kan tiltræde forslaget.

Askjær Jørgensen (FP):

Foranlediget af, at hr. Poulsgaard ikke er i stand til at være til udvalgmøde og være ordfører i salen samtidig, skal jeg på fremskridtspartiets vegne forklare, hvad vi mener om det punkt, vi har på dagsordenen nu vedrørende museerne.

Vi mener ikke, det er rimeligt at se på spørgsmålet vedrørende museer isoleret. Vi skal se på det i forhold til, hvordan vi har det her i samfundet. Vi kan altså forstå, at denne lov indeholder noget om tilpasning til regeringens politik i øvrigt. Vi ser mere alvorligt på det, end regeringen gør. Vi mener, det er nødvendigt med langt større besparelser. Vi mener ikke, at alt, hvad man har stående rundt omkring på danske museer, skal smides væk, men vi mener faktisk ikke, at man har råd til at holde museer åbne. Vi mener, det er nødvendigt at lægge museerne i mølpose, til vi har fået vores gæld betalt.

Det er de barske realiteter, og det er muligt, at kulturministeren er ked af det, men hvis man vil være helt ærlig og begynde at spekulere på, hvordan folk, der lever af laveste understøttelser, laveste invalidepensioner og folkepension, har det, må man, når man skal vælge mellem to onder, sige, at det er et langt mindre onde at lægge samtlige museer i mølpose – altså ikke nedlægge dem, men lukke dem for en periode, for nogle år, end det vil være, at vi ikke kan blive ved med at skaffe penge til folkepensionister, invalidepensionister osv.

Det er 100 pct. sikkert, at der ikke vil være en eneste regering i dette samfund, der vil være i stand til både at bruge så meget, som